

Καλησπέρα σας, καλώς ήρθατε και καλή βραδιά. :P

Εχουμε συνηθίσει η ιστορία να θεωρείται κάτι αντικειμενικό και να διδάσκεται με έναν τρόπο κάθετο ως απαρίθμηση γεγονότων και ημερομηνιών. Γεγονότα και ημερομηνίες, βέβαια, στον βαθμό που είναι επαρκώς διασταυρωμένα δεν μπορούμε να τα αμφισβητήσουμε. Δεν μπορούμε όμως να μη βάλουμε στην εξίσωση και τον παράγοντα του ποιος και γιατί γράφει την ιστορία. Είναι μια τελικά η ιστορία; Για παράδειγμα πόσα άτομα από εδώ είναι πεπεισμένα πως η 25^η Μάρτη 1821 ήταν η έναρξη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα και αν όντως ήταν εθνικοαπελευθερωτικός;

Η επίσημη ελληνική ιστορία, είναι ένα εθνικό αφήγημα με κύριο στόχο την εθνική συνοχή και υπερηφάνεια πασπαλισμένο με αλυτρωτισμό και θεία χάρη. Συνταγή ιδιαίτερα πετυχημένη στο να παράγει έφηβους και μη ,έτοιμους να πάρουν το όπλο και να σκοτωθούν για τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Συνταγή, επίσης επιτυχημένη για να διατηρείς μία δεξαμενή έτοιμων εθνικιστών που θα αναλάβουν είτε ανεπίσημα, ως παρακράτος , είτε επίσημα, ως κόμμα, να βγάλουν το φίδι από την τρύπα. Καθόλου τυχαία η άνοδος της δεξιάς (ακροδεξιάς) στην ελληνική επικράτεια όπως και διεθνώς, σε μία περίοδο που οι κρίσεις του κεφαλαίου διαδέχονται η μία την άλλη και τα κατώτερα κοινωνικά/οικονομικά στρώματα ζορίζονται όλο και περισσότερο.

Η κάθετη ροή, ο άξονας, της ιστορίας χρειάζεται τομές. Τομές που ανοίγονται ως άλλες διαδρομές στη σκέψη και όχι σα σφήνες στη μοναδική αλήθεια μίας κυρίαρχης αφήγησης. Τέτοιες τομές έχουν τη δυνατότητα να μας κάνουν να βλέπουμε τον άνθρωπο ως το υποκείμενο που πράττει την ιστορία του και όχι ως ένα αντικείμενο που έρχεται η ιστορία να μελετήσει. Ο ένας λόγος που θέλαμε να είναι σήμερα εδώ το project Ανήμερη μνήμη είναι αυτός.

Υπάρχουν και άλλοι λόγοι.

Πολλές από εμάς λόγω γεωγραφικής εγγύτητας και ελλείψει περεταίρω ψαξίματος λίγα γνωρίζουμε ,αν γνωρίζουμε , για εκείνη την ιστορική περίοδο πέρα από τον Γράμμο και το Βίτσι , πέρα από τον Αρη Βελουχιώτη. Είναι τα γνωστά βουνά, ίσως γιατί κανείς δεν μπορεί να διαγράψει, και καλώς, όσα συνέβησαν εκεί. Είναι ο εμβληματικός αγωνιστής του ΕΛΑΣ και καλώς το όνομά του δεν ξεχνιέται. Η αντίσταση , όμως, ενάντια στον φασισμό, οι τόποι των διωγμών, η μετέπειτα συγκρούσεις μεταξύ αγωνιστών/ριων και Κυβερνητικού Στρατού έλαβαν χώρα ανά την επικράτεια και επηρέασαν τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων με όνομα και επώνυμο.

Η μνήμη δεν κατοικεί μόνο στα μνημεία· κατοικεί και στους αφανείς τόπους, στα σπίτια που γκρεμίστηκαν, στα δάση που κάποτε φιλοξένησαν κοινότητες.

Τέλος, ένας ακόμη λόγος είναι η σχέση μεταξύ ιστορίας και συλλογικής μνήμης ως παράγοντες συγκρότησης μίας αγωνιστικής και όχι εθνικής (ή κομματικής) ταυτότητας. Είναι η ιστορία από τα κάτω. Η ιστορία δια στόματος και βλέμματος αυτών που ήταν εκεί και δημιούργησαν ολόκληρες κοινότητες στα βουνά, αποδοσμένη από ένα συλλογικό εγχείρημα που λειτουργεί οριζόντια και αντιεραρχικά.

Η ιστορία δεν είναι παρελθόν — είναι τρόπος να στεκόμαστε στο παρόν και να φανταζόμαστε/ενατενίζουμε το μέλλον. Η “Ανήμερη Μνήμη” δεν είναι μια ρομαντική επιστροφή σε άλλες εποχές, αλλά μια πράξη αποκατάστασης και συνέχειας: του λόγου των

αόρατων, της αξιοπρέπειας των νικημένων, της δυνατότητας να μη γράφεται η Ιστορία μόνο από τους νικητές.

Ο λόγος λοιπόν στα συντρόφια από το project Ανήμερη Μνήμη.